

Winston Churchills jerntæppetale, 5. marts 1946

Da Winston Churchill holdt denne tale, var han ikke regeringsleder, men blot leder af det britiske konservative parti, der var i opposition. Talen blev holdt i overværelse af den amerikanske præsident, Harry S. Truman

En skygge er faldet hen over de skuepladser, som så nylig blev oplyst af den allierede sejr. Ingen ved, hvad Sovjet-Rusland og dens kommunistiske internationale organisation har til hensigt at gøre i den nærmeste fremtid, eller hvor grænserne er - hvis der er nogen - for deres ekspansive omvendelsestendenser.

Jeg nærer stor beundring og agtelse for det tapre russiske folk og for min krigskammerat marskal Stalin. Der er i Storbritannien en dyb sympati og velvilje - og jeg tvivler ikke om, at der også er det her - for alle de russiske folkeslag og en vilje til at holde fast ved et vedvarende venskab gennem alle de mange stridigheder og tilbageslag. Vi forstår det russiske behov for at sikre sine vestlige grænser ved at fjerne enhver mulighed for tysk aggression. Vi byder Rusland velkommen til at indtage sin berettigede plads blandt verdens ledende nationer. Vi byder dets flag velkommen på havene. Frem for alt hilser vi konstante, hyppige og voksende kontakter mellem det russiske folk og vort eget folk på begge sider Atlanten velkommen. Men det er min pligt - thi jeg er sikker på, De ønsker jeg skal sige tingene, som jeg ser dem - at stille Dem visse kendsgerninger for øje om den nuværende stilling i Europa.

Fra Stettin i det baltiske til Trieste i det adriatiske område har et jerntæppe sænket sig gennem kontinentet. Bag denne linie ligger hovedstæderne i alle Central- og Østeuropas gamle stater. Warszawa, Berlin, Prag, Wien, Budapest og Sofia, alle disse berømte byer og folkene rundt om dem ligger i, hvad jeg må kalde Sovjetsfæren, og alle er de under en eller anden form underkastet ikke blot sovjetindflydelse, men en meget høj og i mange tilfælde voksende grad af kontrol fra Moskva.

Alene Athen - Grækenland med dets udødelige berømmelse - er i stand til frit at bestemme sin fremtid ved valg under britisk, amerikansk og fransk tilsyn. Den russisk kontrollerede polske regering er blevet opmuntret til at gøre vældige og uretfærdige overgreb mod Tyskland, og massefordrivelsler af millioner af tyskere finder nu sted i en hård og uhørt skala. Kommunistpartierne, som var meget små i alle disse østlige stater i Europa, er blevet hævet til en fortrinsstilling og til en magt langt ud over deres antal og søger overalt at vinde den absolutte kontrol. Politiregeringer har taget overhånd næsten overalt, og således er der, bortset fra Tjekkosllovakiet, intet virkeligt demokrati.

Tyrkiet og **Persien** er begge dybt bekymrede og foruroligede ved de krav, som stilles dem og ved det pres, som udøves af Moskvaregeringen. I Berlin har russerne gjort forsøg på at opbygge et kommunistlignende parti i deres zone af det besatte Tyskland ved at give særlige begunstigelser til grupper af venstreorienterede tyske ledere. Ved slutningen af kampene sidste juni trak de amerikanske og britiske styrker sig tilbage mod vest efter en tidligere aftale i en dybde på omkring 150 miles på en front, der var nær de 400 miles, i den hensigt at lade vore russiske allierede besætte dette store territorium, som de vestlige demokratier havde erobret.

Hvis Sovjetregeringen nu egenmægtigt prøver at bygge et pro-kommunistisk Tyskland op på deres områder, vil dette føre til nye alvorlige vanskeligheder i den britiske og amerikanske zone og vil give de besejrede tyskere mulighed for at stille sig selv til auktion mellem Sovjet og de vestlige

demokratier. Hvilke slutninger der end kan drages af disse kendsgerninger - og det er kendsgerninger - så er det sikkert ikke det befriede Europa, vi kæmpede for at bygge op. Heller ikke er det et Europa, som rummer væsentlige elementer til en holdbar fred.

Verdens sikkerhed kræver en ny enhed i Europa, som ingen nation for stedse skal holdes uden for. Det er ud fra stridigheder mellem de stærke nærbeslægtede folk i Europa, at den verdenskrig, vi har været vidne til, er udsprunget. To gange i vor levetid har vi set USA imod deres ønske og deres traditioner, imod argumenter, hvis vægt det er umuligt ikke at forstå, blive draget ind i disse krige af uimodståelige kræfter, tidsnok til at sikre sejren for den gode sag, men kun efter at skrækkelige blodbade og ødelæggelser har fundet sted. To gange har USA sendt adskillige millioner af dets unge mænd over Atlanten for at søge krigen, men nu kan krig ramme enhver nation, hvor den end måtte bo, mellem aften og morgengry. Det er

Det er sikkert, at vi må arbejde målbevidst for en stor fredeliggørelse af Europa inden for FNs rammer og i overensstemmelse med dens pagt. Det føler jeg er en åbenbar politisk opgave af særdeles stor vigtighed.

Der er andre grunde til ængstelse foran det jerntæppe, som ligger gennem Europa. I Italien er kommunistpartiet alvorligt hæmmet, fordi det må støtte den kommunistisk oplærte marskal Titos krav på tidligere italiensk territorium i bunden af Adriaterhavet. Ikke desto mindre står Italiens fremtid på vippen. Endvidere kan man ikke tænke sig et genfødt Europa uden et stærkt Frankrig. Gennem hele mit offentlige liv har jeg arbejdet for et stærkt Frankrig, og jeg har aldrig tabt troen på dets bestemmelse, selv i de mørkeste timer. Jeg vil heller ikke miste troen nu.

Imidlertid er kommunistiske femtekolonner i et stort antal lande, langt fra de russiske grænser og over hele verden blevet genoprettet, som arbejder i fuldstændig enighed og absolut lydighed mod de direktiver, de får fra kommunistcentret. Med undtagelse af det britiske Commonwealth og i USA ... udgør kommunistpartierne eller femte-kolonnerne en voksende udfordring og fare for kristen civilisation. Dette er dystre kendsgerninger for alle at meddele på en sejrsmorgen, vundet ved et så glimrende våbenbroderskab og for frihedens og demokratiets sag; men vi ville handle meget uklogt ved ikke ærligt at se dem i øjnene, mens tid er.

Efter hvad jeg har set til vore russiske venner og allierede under krigen, er jeg overbevist om, at der ikke er noget, de beundrer så meget som styrke og intet, for hvilket de har mindre respekt, end svaghed, især militær svaghed. Af den grund er den gamle lære om en magtbalance usund. Vi har ikke råd til, hvis vi kan undgå det, at arbejde med snævre spillerum og derved friste til en styrkeprøve. Hvis de vestlige demokratier står sammen, nært forbundne gennem principperne i FN-pagten, vil deres indflydelse på at fremme disse principper være umådelig, og ingen vil sandsynligvis krænke dem.

Men hvis de splittes eller svigter deres pligt, og hvis disse altafgørende år får lov at slippe os af hænde, så kan i sandhed en katastrofe overgå os alle ...

Lad ingen undervurdere det britiske imperium og Commonwealths blivende magt. Fordi De ser 46 millioner på vor ø plages af vanskeligheder med deres føde, hvoraf de kun frembringer halvdelen, selv i krigstid, eller fordi vi har besvær med at starte vor industri og eksport igen efter seks års lidenskabelig krigs anstrengelse, tro så ikke, at vi ikke skal komme igennem disse mørke år, som vi er kommet igennem kampens berømmelige år, eller at De om et halvt århundrede fra nu af ikke vil se 70 eller 80 millioner briter spredt over kloden og forenet i forsvaret af vore traditioner, vor livsform og af de ting i verden, som De og vi tager i forsvar. Hvis befolkningen i det

engelsktalende Commonwealth føjes til De forenede Staters med alt, hvad et sådant samarbejde omfatter i luften, på havet, over hele kloden og i videnskab, i industri og i moralsk styrke, så vil der ikke være nogen skælvende, usikker magtbalance, der frister til ærgerrighed eller eventyr. Tværtimod - der vil være en overvældende garanti for sikkerhed. Hvis vi trofast holder fast ved FNs pagt og går frem i sindig og nøgtern styrke, idet vi ikke søger nogen andens land eller skatte, ikke søger at lægge en egenmægtig kontrol på menneskers tanker, hvis al britisk moralsk og materiel styrke og overbevisning forenes med Deres i broderlig forening, så vil vejen til fremtiden være klar, ikke blot for os, men for alle, ikke blot for vor tid, men for det kommende århundrede.

Stalins svar på Churchills jerntæppetale, 14. marts 1946

Interview i partiavisen Pravda

Kernen er, at hr. Churchill nu står som en, der ophidser til krig. Og hr. Churchill er ikke alene. Han har mange venner, ikke alene i England, men også i USA.

I den henseende bliver man mindet om Hitler og hans venner. Hitler begyndte vejen mod krig ved at bekendtgøre sin raceteori. Og erklære, at kun tysktalende folk udgør en virkelig værdifuld nation. Hr. Churchill begynder også vejen mod krig med en raceteori, når han fastholder, at kun engelsktalende nationer er virkelig værdifulde nationer, som er kaldet til at afgøre hele verdens skæbne.

Den tyske raceteori bragte Hitler og hans venner til den konklusion, at tyskerne, som den eneste virkelig værdifulde nation, skulle herske over andre nationer. Den engelske raceteori bringer hr. Churchill og hans venner til den konklusion, at nationer, der taler engelsk, burde herske over verdens øvrige nationer, da de er de eneste virkelig værdifulde nationer. ...

Som et resultat af den tyske invasion har Sovjetunionen mistet omkring 7 millioner mennesker i kampe med tyskerne, gennem den tyske besættelse og gennem sovjetborgeres deportation til tyske slavearbejdslejre. Sovjetunionen har med andre ord mistet mange gange flere mennesker end Storbritannien og USA tilsammen. Måske forsøger man nogle steder at lade glemslen sænke sig over sovjetfolkets ofre, som sikrede Europas befrielse fra Hitlers åg. Men Sovjetunionen kan ikke

-glemme dem. Man må derfor spørge: Hvad overraskende er der i, at Sovjetunionen i ønsket om at styrke sin sikkerhed forsøger at opnå, at disse lande får regeringer, der er loyale i deres forbindelser til Sovjetunionen? Hvordan kan man med sin fornufts fulde brug betegne disse fredelige bestræbelser ... som "ekspansionistiske tendenser" ? ...

Hf. Churchill er tæt på sandheden, når han taler om de østeuropæiske kommunistpartiers voksende magt. .. Kommunismens voksende indflydelse kan ikke opfattes som en tilfældighed Kommunisterne voksede, fordi kommunister i de hårde år, hvor fascismen herskede i Europa, viste sig som pålidelige, dristige og selvopofrende kæmpere mod fascistiske regimer og for folkenes frihed.

Sommetider husker hr. Churchill i sine taler de jævne mennesker fra de små boliger, klapper dem på skulderen på en nedladende facon og giver sig ud for at være deres ven. Men disse mennesker er ikke så naive, som man umiddelbart skulle tro. Jævne mennesker har også deres meninger og politiske anskuelser. Og de ved, hvordan de skal forsvare sig.

Det er dem, millioner af almindelige mennesker, der stemte hr. Churchill og hans parti ud af regeringsmagten i England, idet de gav deres stemme til Labour. Det er dem, millioner af disse almindelige mennesker, der isolerede de reaktionære og de fascismens medløbere i Europa og foretrak venstreorienterede, demokratiske partier.